

MỤC LỤC

1.	Một phép thử	6
2.	Về nơi có bầu trời thật rộng	20
3.	Vì cậu là mùa Thu	34
4.	Vết buồn sau tay áo	46
5.	Những chuyến tàu đêm	57
6.	Đừng nhảy một mình	69
7.	Lửng lơ	82
8.	Những ngày chông chênh	93
9.	Đi qua con dốc	103
10.	Ngược chiều đêm trôi	116
11.	Hai thành phố	130
12.	Dịu dàng	141

Một phép thử

Trời thành phố dạo này hay mưa, bất kể đêm ngày. Những cơn mưa bất chợt, không kịp báo trước, ồ ạt và dai dẳng khiến tâm trạng tôi không mấy dễ chịu. Như ngay lúc này, mới đầu giờ chiều mà mây đen đã giăng đầy trời dù sự ẩm ướt vương lại từ cơn mưa ban sáng vẫn chưa vơi hết. Không chừng cơn mưa tiếp theo sẽ đổ ào xuống trong vòng mấy phút tới. Tôi đang trên đường từ ngoại ô thành phố chạy về, máy ảnh đeo chéo ngang hông, túi vải chứa đầy dụng cụ hỗ trợ máy ảnh, trái cây và mấy cuốn sách. Hôm nay tôi có buổi chụp hình cho khách, nhưng vì thời tiết ẩm ương nên cũng không mấy thuận lợi.

Gió bắt đầu nổi lên, những hạt nước lớn đua nhau rơi xuống từ đám mây nặng nề. Đoạn đường về đến nơi tôi ở vẫn còn quá nửa, tôi lại không muốn lao về nhà trong cơn mưa này dù có sẵn áo mưa trong cốp. Thật may, phía bên kia đường có dãy hàng quán. Tôi nghĩ hơi ấm và sự nhộn nhịp bên ấy cứu vớt tôi được. Tôi để ý ở góc đường có khu chợ phiên dành cho giới trẻ. Những biển hiệu và băng rôn đầy màu sắc. Tôi biết phiên chợ này, một không gian phức hợp dành cho các bạn trẻ đam mê nghệ thuật, mong muốn bày bán các sản phẩm thủ công hay các thương hiệu cá nhân từ tranh ảnh, vật phẩm lưu niệm cho đến quần áo, túi xách và đồ mỹ nghệ trang trí trong nhà. Phiên chợ được mở hai lần mỗi tháng, không cố định địa điểm mà xoay vòng khắp các quận trong thành phố, rất được giới trẻ yêu thích.

Tôi quyết định sang đường, hướng về cổng phiên chợ. Tôi thích không khí trong đó, thích khu ẩm thực giá rất rẻ luôn nóng hổi và thơm ngon. Các gian hàng ở phiên chợ đã lên đèn. Những bóng đèn treo cao và dây đèn vàng nhấp nháy giúp tôi cảm thấy

dễ chịu hơn một chút. Không gian ấm dần. Và tôi đã nhìn thấy cậu ta. Tôi thấy cậu ta thật, nhưng không chắc có phải là cậu ta hay không. Tôi chưa bao giờ chạm mặt hay bắt chuyện dù có thể phòng cả hai đối diện nhau. Mà tôi nói rồi, tôi có chắc chắn người tôi thấy là cậu ta đâu. Nhưng để tránh gây nhầm lẫn trong lúc kể lại câu chuyện này, tôi vẫn gọi người tôi thấy là “cậu ta”.

Cậu ta đang đứng trong một gian hàng nhỏ ngay trung tâm phiên chợ, bộ dạng ngơ ngáo buồn cười. Bên cạnh cậu ta là một bạn nữ trẻ tuổi chúng tôi, trông nhanh nhẹn và hoạt bát hơn, đang trò chuyện với một cặp khách nước ngoài muốn mua sản phẩm. Tôi để ý chiếc bàn dài kê phía trước bày số tay, bưu thiếp và các sản phẩm in ấn từ tranh vẽ. Tôi nghĩ cậu ta là người vẽ chúng. Tôi không có khiếu lắm về mỹ thuật, nhưng tôi nhìn thấy sự liên kết vô hình trong tinh thần của những bức vẽ ấy với tâm thế ung dung lơ đãng của cậu ta. Tôi rất ghét những người mang bộ dạng ấy, đứng đưng với tất thảy loài người, dựng lên một tấm kính trong suốt cách ngăn

với mọi loại tiếp xúc và chuyện trò, vừa làm người ta tránh xa vừa không ngừng kéo người ta lại gần vì tò mò. Tôi ghen tị với bộ dạng ấy. Tôi đang suy diễn vẫn vợ thì giật mình bắt gặp ánh mắt cậu ta. Tôi nhận ra này giờ mình đã nhìn rất lâu về phía gian hàng đó. Lạy trời, mong cậu ta không nghĩ là tôi đang nhìn lén, dù đúng là như vậy.

Trên bàn có thêm một chiếc máy tính xách tay và một máy in lấy liền gọn nhẹ. Một trò hơi lỗi thời nhưng vẫn được nhiều bạn trẻ thích thú. Tôi đến gần, xem lướt các tấm hình đã in xong đang chờ chủ nhân quay lại lấy. Đa số những tấm hình đều được chụp bằng điện thoại, ngay tại phiên chợ, tai mèo và những hình thù xinh xắn có sẵn thêm vào từ các ứng dụng chụp ảnh. Những góc máy giống nhau, tạo dáng nhí nhố, cùng cười rồi chụp, in ra nhiều tấm chia cho các bạn trong nhóm cùng giữ làm kỉ niệm. Tôi bật cười khi nhìn những tấm hình đó, bao lâu rồi tôi không chụp những tấm hình như vậy. Tôi nhìn sang những tấm bưu thiếp bày bên cạnh. Ở khoảng cách gần chúng đẹp hơn. Bỗng dưng tôi không biết phải

làm gì tiếp theo. Tôi không thể cứ thế xem xong rồi rời đi. Mục đích tôi tiến tới gian hàng này không phải để xem. Mục đích kéo tôi lại đây khiến tôi lúng túng với chính những ngón tay mình. Tôi nhìn xuống chiếc máy ảnh. Cuộn phim đã chụp hết trong đó tôi vẫn chưa lấy ra. Một ý nghĩ lóe lên: Chỉ cần quan sát một chút, tôi có thể khẳng định được cậu ta có phải là “cậu ta” hay không.

Trong điện thoại của tôi còn lưu *file* ảnh của mấy cuộn phim trước. Tôi nói tôi muốn in ảnh, trên giấy ngà loại có vân ngang nhỏ. Tôi cố tình nhìn cậu ta khi nói, nhưng bạn nữ kế bên lại là người trả lời tôi. Bạn ấy nhanh chóng hướng dẫn tôi cách gửi *file* hình cho bạn ấy, tiến hành thanh toán và bảo tôi có thể tiếp tục tham quan loanh quanh trong lúc chờ ảnh in xong. Tôi đứng chờ, vì tôi không muốn bỏ lỡ một biểu cảm nào trên khuôn mặt cậu ta trong lúc những tấm hình được in ra.

Tôi gửi cho bạn ấy bốn tấm hình, chụp cùng một người, góc máy không thay đổi, chỉ có khói thuốc bay lên từ điếu thuốc trên tay người trong ảnh lan ra với

mật độ khác nhau. Thú chơi ảnh phim mang đến cho tôi những rủi ro nhất định, về các bức ảnh cháy sáng, lấy nét sai hoặc thậm chí tuột phim, nên với những khoảnh khắc tâm đắc vô tình bắt được, tôi đều cẩn thận chụp lại nhiều lần để tránh cảm giác tiếc nuối khi phim được in ra.

Tôi chụp các bức ảnh đó một tuần trước, ngày đầu tiên tôi dọn đến phòng mới, cũng vào một chiều Sài Gòn đổ mưa. May là đồ đạc của tôi không nhiều, lại chia nhỏ ra để chuyển bớt những ngày trước đó nên trời mưa không làm mệt tôi nhiều lắm. Tôi có chào hỏi hàng xóm xung quanh, họ niềm nở và thân thiện, riêng có căn phòng đối diện luôn đóng cửa im ỉm và hiếm khi bật đèn, hoặc có thể tôi chỉ đến vào ban ngày, khi chủ nhân căn phòng còn bận bịu trong một nơi làm việc nào đó. Tối hôm đó khi trời mưa vừa tạnh, tôi ngủ thấy mùi thuốc vị táo rất thơm. Tôi mở cửa sổ, lần đầu tiên thấy phòng đối diện có ánh sáng, dù chỉ là ánh đèn nhấp nháy từ dây đèn vàng treo trong góc phòng hắt ra, chỉ đủ sáng viền quanh dáng cậu ta ngồi bên cửa sổ. Tôi trách mình đường đột mở cửa,

cầu trời cậu ta không để ý. Tôi không có ý gì, nhưng vì cậu ta ngồi đó, dịu dàng và không thực đến nỗi khiến tôi chẳng thể rời mắt. Tôi đứng nhìn cậu ta hồi lâu thì sực tỉnh, với tay lấy máy ảnh trên bàn, chỉnh khẩu tốc và lấy nét cẩn thận, chụp liền bốn tấm. Khi tôi hạ máy ảnh xuống thì cậu ta dụi mắt điều thuốc, một phút sau ánh đèn cũng tắt, căn phòng tối và im lìm trở lại. Tôi giật mình như thể bị bắt gặp đang lén lút ghé mắt vào thế giới của cậu ta.

Cậu ta cắt ảnh, gói ghém cẩn thận rồi đặt vào rổ chung với những bức ảnh đã in xong khác, biểu cảm không có gì đặc biệt. Tôi ngạc nhiên, không lí nào tôi lại nhầm người. Tôi nhận lấy túi ảnh và thất vọng một chút. Tôi không còn lí do nào để nán lại nữa. Tôi cho ảnh vào trong túi vải, lúng túng làm rơi cả đồ ra ngoài, mớ trái cây lăn lóc về phía cậu ta. Cậu ta và bạn ấy cùng cúi xuống giúp tôi nhặt đồ.

“Cậu cho tôi một quả mận được không? Tôi thích mận lắm và cũng đang đói nữa.”

Nụ cười của cậu ta càng làm tôi lúng túng nên tôi chỉ biết gật đầu, xếp đồ rồi nhanh chóng rời đi. Tôi

điên thật rồi. Tôi đi thẳng về phía khu ẩm thực. Lạ hẳn, tôi không hiểu mình đang nghĩ cái quái gì nữa.

Mười phút sau, khi tôi đang ngồi gặm quả táo còn lại trong túi và uống dở ly trà đào thì cậu ta bước đến. Chính xác là cậu ta, điềm nhiên như thể chưa hề có gì xảy ra. Cũng đúng, cậu ta làm sao biết được phép thử ngớ ngẩn vừa rồi của tôi. Chắc quả mận không đủ giúp cậu ta xua đi cơn đói. Tôi chỉ có thể nghĩ vậy và vờ tập trung vào ly nước của mình.

* * * * *

Tôi đã nhìn thấy cậu ấy từ lúc cậu ấy lúi húi dắt xe vào bãi gửi. Ngày đã trôi quá nửa, trời âm u xám xịt, hơi nước ẩm trong không khí, chỉ chờ thành linh đổ xuống một cơn mưa nặng hạt. Phiên chợ đông dần lên, phần nhiều là người tấp vào trú tạm cơn mưa đang đến. Sự xuất hiện của cậu ấy như thành linh phết lên một vệt màu tươi sáng cho buổi chiều ảm đạm của tôi. Cậu ấy là hàng xóm mới vừa dọn vào khu tôi sống cách đây một tuần, phòng đối diện phòng tôi, nhưng chúng tôi chưa bao giờ chạm mặt hay chào hỏi nhau lần nào. Tôi sẽ đổ lỗi